

Arrest

nr. 348 656 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verweerder neemt op 16 januari 2026 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit betreft de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [P.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Israël

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Stekene op 16.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen/intrafamiliaal geweld

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zijn gezin, partner en 7 kinderen in België verblijven en hij hier werkt. Er werd geen enkele aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging ingediend bij de bevoegde instanties . Bovendien kan het feit dat het gezin van betrokkene in België verblijft niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- ☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1999 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Stekene op 16.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen/intrafamiliaal geweld

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Eveneens op 16 januari 2026 neemt verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing betreft, luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Stekene op 16.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [P.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Israël

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.01.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Stekene op 16.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen/intrafamiliaal geweld

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zijn gezin, partner en 7 kinderen in België verblijven en hij hier werkt. Er werd geen enkele aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging ingediend bij de bevoegde instanties . Bovendien kan het feit dat het gezin van betrokkene in België verblijft niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van art. 3 én 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel;”*.

Hij betoogt als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat er in hoofde van verzoeker aldus geen beschermenswaardige gezinskern zou zijn, dewelke superieur zou zijn aan de bescherming van de openbare orde;

aangezien de feiten van 16.01.26 een eenmalig incident betroffen, dewelke verzoeker uiteraard betreurt doch dewelke ook voor verzoeker geen aanleiding hebben gegeven tot een gerechtelijke aanhouding, hetgeen een duidelijke indicatie vormt dat de feiten absoluut niet kunnen gecatalogeerd worden als een schending van de openbare orde;

aangezien de bestreden beslissing het bestaan, de omvang (partner + 5 minderjarige kinderen) en de duur (sinds 2016) van het gezinsleven niet ontkennen; aangezien er dan OOK weldegelijk een beschermenswaardige gezinskern in casu is;

aangezien dit ook wordt bevestigd door de schriftelijke getuigeverklaring o.b.v. art. 961/2 Ger.W. van de partner van verzoeker (zie stuk 2), waaruit ten overvloede blijkt dat het absoluut in het belang is van verzoeker, zijn partner en vooral van hun 5 gemeenschappelijke minderjarige kinderen dat zij hun gezinsleven kunnen hervatten;

aangezien de bestreden beslissingen ook de tewerkstelling in dienstverband van verzoeker én het feit dat hij zijn inkomsten besteedt aan de noden én kosten van levensonderhoud van zijn gezin niet ontkennen;

aangezien volledigheidshalve en voor zoveel als nodig de bestreden beslissing ook geen melding maakt van andere strafrechtelijke anteceden ten in België in hoofde van verzoeker;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, ook art. 3 én 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet én de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

[...]

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.5. Verzoeker wijst erop dat *“de bestreden beslissing voorhoudt dat er in [zijn] hoofde [...] aldus geen beschermenwaardige gezinskern zou zijn, dewelke superieur zou zijn aan de bescherming van de openbare*

orde" en viseert hiermee het motief van de bestreden beslissing waarbij in het kader van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt gemaakt, bepalingen waarvan hij tevens de schending inroept.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.7. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om verzoeker op het grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij hun privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt volgende belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM:

"Betrokkene verklaart dat zijn gezin, partner en 7 kinderen in België verblijven en hij hier werkt. Er werd geen enkele aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging ingediend bij de bevoegde instanties. Bovendien kan het feit dat het gezin van betrokkene in België verblijft niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

2.9. Voor wat betreft de vaststelling dat zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde voert verzoeker aan dat "de feiten van 16.01.26" een eenmalig feit betreft dat geen gerechtelijke aanhouding tot gevolg had. Dit is volgens verzoeker een duidelijke indicatie dat de feiten "absoluut niet" kunnen worden beschouwd als een schending van de openbare orde. Hij voegt hieraan toe dat de bestreden beslissing geen "andere strafrechtelijke antecedenten" vermeldt.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen of intrafamiliaal geweld door de politie. Het feit dat geen strafrechtelijk onderzoek werd opgestart, zoals verzoeker aangeeft, belet verweerder niet een standpunt in te nemen en op basis van vaststaande feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Met zijn overtuiging dat voormelde feiten *“absoluut niet kunnen gecatalogeerd worden als een schending van de openbare orde”* toont verzoeker niet aan dat verweerder bij de beoordeling dat zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde kan vormen is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde. Verweerder kon dan ook de vastgestelde feiten van intrafamiliaal geweld betrekken in zijn belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Dat de bestreden beslissing geen melding maakt van *“andere strafrechtelijke antecedenten”* gepleegd door verzoeker doet hier niet anders over oordelen.

2.11. Door verder te beweren dat verweerder het bestaan, de omvang en de duur van het gezinsleven niet ontkent, noch zijn (illegale) tewerkstelling en het feit dat hij zijn inkomsten aan zijn gezin besteedt brengt verzoeker niets in enerzijds tegen de vaststelling dat verzoeker geen enkele vraag tot gezinshereniging heeft ingediend en anderzijds tegen de afweging dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan zijn gezinsbelangen.

2.12. Verzoeker voegt als stuk 2 bij het verzoekschrift een getuigenverklaring van zijn partner mevrouw O.J. samen met een kopie van haar Belgische verblijfstitel. Hij betoogt dat hieruit blijkt *“dat het absoluut in het [zijn] belang is [...], zijn partner en vooral van hun 5 gemeenschappelijke minderjarige kinderen dat zij hun gezinsleven kunnen hervatten”*. De Raad stelt vast dat deze getuigenverklaring opgesteld op 2 februari 2026 dateert van na de bestreden beslissing die werd getroffen op 16 januari 2026. Verzoeker kan dit stuk niet dienstig voor het eerst overmaken naar aanleiding van huidige verzoekschrift. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder kon hiermee geen rekening houden bij de totstandkoming van de bestreden beslissing (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad kan als annulatierechter niet op grond hiervan besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

2.13. Verzoeker betwist de overige motieven van de eerste bestreden beslissing niet, zij blijven dan ook overeind.

2.14. Voor zover voormeld betoog over het gevaar dat hij al dan niet vormt voor de openbare orde ook moet worden begrepen als gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet verweerder verplicht om een inreisverbod op te leggen indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan in de beslissing tot verwijdering. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er in zijn hoofde een risico op onderduiken bestaat in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet er een inreisverbod worden opgelegd, waarvan de maximumduur drie jaar bedraagt. Hierbij moet verweerder rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In casu heeft verweerder geopteerd voor deze maximumduur rekening houdend met het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen, intrafamiliaal geweld waarbij hij wijst op de maatschappelijke ernst van deze feiten. Zoals gezegd worden deze feiten noch de maatschappelijke ernst ervan door verzoeker betwist. Verzoekers betoog dat *“de feiten absoluut niet kunnen gecatalogeerd worden als een schending van de openbare orde”* is casu niet dienstig aangezien verweerder binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar is gebleven, die al kan worden opgelegd wanneer verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zoals in casu het geval is. Verzoeker toont niet aan dat het onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is dat verweerder een inreisverbod oplegt met een termijn van drie jaar op basis van voormelde feiten die verzoeker niet betwist.

Het enige middel is dan ook voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES